

Entre el carrer i les urnes

Com més greus i pertorbadors siguin els efectes de la crisi sobre les persones i les famílies, més gran serà la necessitat col·lectiva d'expressar la disconformitat amb la situació i la decepció amb l'actuació dels representants polítics. Aquests representants, atrapats en la reducció de la política a simple espectacle mediàtic, immersos en el tacticisme permanent i sense capacitat d'acció si no és per retallar prestacions o incrementar la pressió fiscal sobre el treball, apareixen com a responsables subsidiaris de la crisi econòmica. La seva pròpia teatralitat els fa la cara més visible d'un sistema en què la majoria de poders efectius, els que no se sotmeten a plebiscit, es mantenen discretament ocults. Per això, les institucions i partits polítics esdevenen, a ulls de la majoria, còmplices de l'estat de coses. Segurament, en molts casos, no és gaire just. Però també és evident que no s'ha fet l'esforç necessari per canviar les maneres de fer política; per fer la política més transparent i participativa; per rearmar-la de legitimitat.

Aquests dies, per temor a la contestació i les mobilitzacions, s'observa una tendència a *protegir* els escenaris institucionals de la democràcia de la presència de la gent. Aquest temor conté un greu error de judici. La seguretat no es pot guanyar limitant la llibertat. La ciutadania vol més democràcia, no pas menys. La vol més atenta als seus neguits i convulsions, i menys encarcerada i esquerpa. La dificultat de fer-se present i fer-se sentir en aquests escenaris *protegits* de la democràcia institucional abocarà la ciutadania, cada vegada més, a l'espai públic més fàcil de compartir i més obert: el carrer. Encara que, com va passar dijous a

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

Barcelona, l'accés de vehicles al centre de la ciutat i a les àrees de concentració de les reivindicacions sigui bloquejat i hi hagi forts dispositius policials, l'ocupació del carrer anirà creixent. Aquest progressiu protagonisme del carrer i de la gent manifestant-nos és un clar símptoma de malestar i que les coses no van bé. Però és també un símptoma de vitalitat social i de voluntat decidida de participar en els grans debats del moment i de no renunciar al protagonisme en la determinació de les grans decisions que inspiren la gestió pública del present i orienten les opcions de futur. Mentre no hi hagi una nova política, els carrers s'aniran omplint.

La presència multitudinària al carrer és un acte d'afirmació per recordar als més desmemoriats que hi som i que volem fer valer el nostre criteri perquè, sense aquest *nosaltres* ciutadà, el teatre institucional no té sentit. Prendre el carrer i el control directe de les coses, al capdavant, vol dir prendre'ls d'aquells que només els ostenten

Al carrer, la multitud recorda als desmemoriats que sense aquest 'nosaltres' ciutadà el teatre institucional no té sentit

transitoriament i per delegació. Tothom que exerceix alguna responsabilitat política per elecció o per delegació ha de saber que la gent tenim la potestat de rescindir-li el contracte de confiança. Això no ens atorga automàticament la raó en tot el que fem i proclamem. Però mereixem respecte, atenció i explicacions. No som simples electors o clients. Som la societat activa i en marxa. Tot i que només algunes virtuts socials s'alimentin de les nostres ingenuïtats. I malgrat que molts dels vicis de la política professional siguin ben presents en els nostres comportaments ordinaris.

Quan tens la percepció que els teus advocats no utilitzen els arguments més decisius, quan semblen més pendents dels seus interessos que dels teus, quan veus que no han preparat la causa amb prou diligència i competència, o quan perden la teva confiança, has de poder alçar-te, aturar el procés i defensar-te tu mateix. La representació es justifica per l'eficiència, la conciliació d'interessos, l'agilitat en la presa de decisions, l'expertesa i l'especialització, les virtuts excepcionals de qui ens representa. Però si hi ha dubtes sobre la competència, la lleialtat o el compromís dels nostres representants, ens cal poder assumir la pròpia defensa. La pèrdua de confiança porta la gent al carrer.

Les urnes són part de la democràcia. Però el carrer també. El carrer va combatre per l'adveniment de les urnes i, de vegades, cal recordar-ho. No ha de fer por. El carrer és un espai de lluita i de celebració. Un lloc on podem confabular-nos per rescindir el contracte amb qui ja no volem que ens representi. On cridar que ja no volem més uns advocats que treballen per a la part contrària, i negocien en el nostre nom rendicions que no ens han consultat.